

Срѣдъ обряди и праздни слова тѣ сж загубили чистия духъ на Христовото учение. Не съмъ азъ, който разнасямъ богомилството, а твоитѣ прониари, които живѣятъ на гърба на оголѣлия народъ, но които въ нужда — първи ще те напуснатъ! Разнася го гладътъ, разнасятъ го задълженията и данъцитѣ, които превръщатъ свободнитѣ люде въ роби, разнасятъ го тежкитѣ ангарии, подкупитѣ, измамитѣ... На върха на властта изплуватъ най-порочнитѣ и негодни люде, а всичко честно, всичко дейно отива на клада. Или отвратено отъ живота, постѣпва въ манастиръ, отива въ отшелничество. Коя е последната утеха, последната надежда на безправнитѣ отроци, на малцината останали честни боляри? Богомилството. Дай имъ правда, дай имъ хлѣбъ, дай имъ човѣшки права — и нѣма да има богомилство! Но запомни — съ събори, съ клади, тъмници и анатеми ти нѣма да го премахнешъ! Никога!

Борилъ скочи. Държавата и скиптъра треперѣха въ ржцетѣ му.

— А кой учи людетѣ да не се покоряватъ на властта, да злословятъ старейшинитѣ, да хулятъ имотнитѣ, да не се подчиняватъ на царь и боляри, да не работятъ църковнитѣ и манастирски имоти, да не блюсятъ тъмницитѣ, да не ходятъ на война? Кой разстройва държавата — сега, когато имаме толкова врагове, които ни дебнатъ отвсѣкъде, за да ни нападнатъ?

— Богомилитѣ не сж врагове на държавата, — отвърна смѣло Добромиръ. — Тѣ винаги сж я бранили отъ врага! Не предадоха ли павликянитѣ ключоветѣ на Филиповградъ на Калояна?

— Знамъ азъ кой бунтува богомилитѣ противъ мене, — отвърна ядно Борилъ, — това сж привърженицитѣ на Иоана! Тѣ се надѣватъ чрезъ бунтъ и непокорство, чрезъ клевети и несъсквания да върнатъ тука сина на Асѣна!

— Така е! — отвърна спокойно Добромиръ и като размахна дѣсница високо въ въздуха, извика два пѣти: Да живѣе царь Иоанъ Асѣнь!

Всички изтрѣпнаха. Зашумѣ като развълнувано море

предложиха